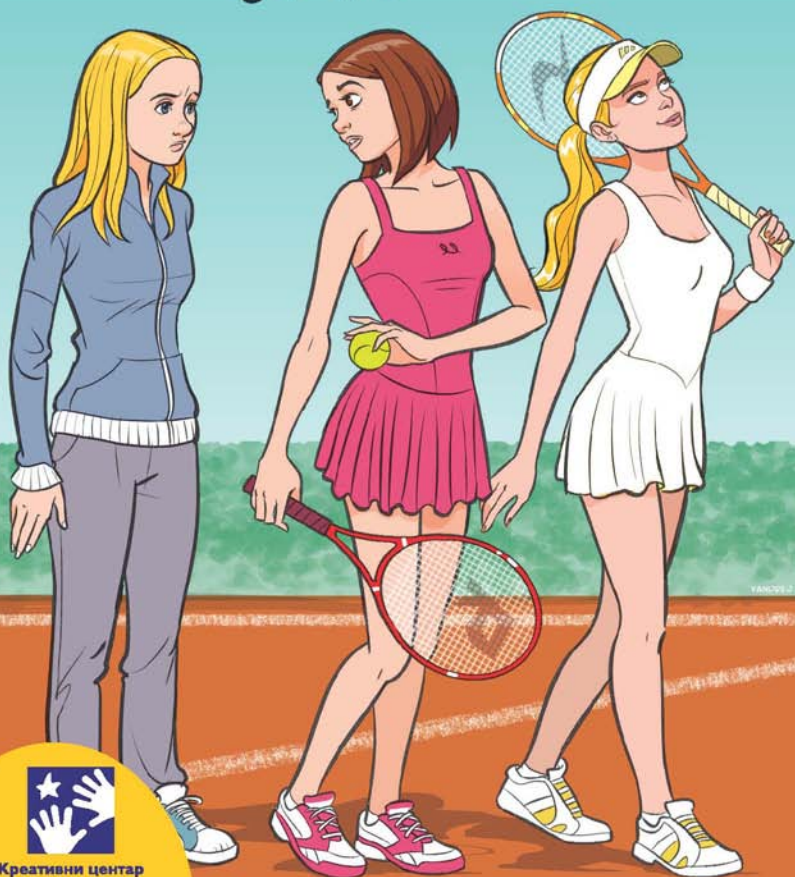

Џуди Кертин

АЛИС

ИЗМЕЂУ ДВЕ ВАТРЕ

Наслов оригинала

Judi Curtin

ALICE IN THE MIDDLE

Copyright © Judi Curtin 2007

First published by The O'Brien Press Ltd., Dublin, Ireland, 2007

Published in agreement with The O'Brien Press Ltd.

За издање на српском језику © Креативни центар 2011

Библиотека *Свет је један*

књига педесет прва

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Виолета Бабић

Илустрациије

Андреј Војковић

Лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Небојша Митић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел. 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

3.000

ISBN 978-86-7781-882-1

Издавач захваљује на финансијској помоћи организацији

Ireland Literature Exchange (фонд за превођење), Даблин, Ирска

www.irelandliterature.com

info@irelandliterature.com

Џуди Кертин

АЛИС ИЗМЕЂУ ДВЕ ВАТРЕ

Са енглеског превела
Данијела Мухић

Креативни центар

Прво поглавље

Пробудила сам се и запазила да се смешкам, онако као што обично бива кад се сања стварно диван сан. Онда сам схватила да не сањам и развукла усне још више. Испружила сам руке изнад главе и снажно се одупрла шакама о зид изнад узглавља. Мора да је болело, али ништа нисам осетила. Искочила сам из кревета, размакла завесе и погледала напоље. Небо је било тмурно и сиво, баш као мамина омиљена шерпа за кување овсене каше. Киша је ударала у прозоре моје собе, али ми то уопште није било важно. Помислила сам како тог дана ништа није било важно. Тај дан требало је да буде најлепши дан у мом животу.

Отишла сам у кухињу, а тамо је мама мешала овсену кашу.

„Узбуђена?“, упитала ме је.

Климнула сам главом, а скоро да сам се плашила да проговорим. Онда сам села за сто, на своје уобичајено место.

„Недостајаћеш нам“, рекла је.

Одједном више нисам могла да издржим. Скочила сам, отрчала до маме и чврсто је загрлила. Све речи које нисам смела да изговорим наврле су из мене.

„Мама, страшно, страшно, *сйрааааишно* сам узбуђена! Идем у летњи камп, и Алис иде са мном, и биће нам много, много, много, *мноооо* лепо и сваки дан ћемо да се забављамо и, и, и...“

„И ми ћемо теби недостајати?“, упитала је мама док је покушавала да се измигољи из мог загрљаја.

Одмахнула сам главом, а онда приметила мамин израз лица.

„Па“, брзо сам додала, „претпостављам да ћете ми у почетку малчице и недостајати.“

Мама се насмешила.

„Али не толико да позовеш тату и мене да дођемо по тебе и вратимо те кући?“

Поново сам одмахнула главом.

„Нема шансе!“

Мама се поново насмешила, али је истовремено изгледала и некако тужно.

„Моја девојчица“, рекла је. „Већ је одрасла и иде у летњи камп! А сад седи и поједи овсену кашу иначе никуда не идеш.“

Била сам превише срећна да бих се с њом расправљала. Села сам поново за сто и мама је пред мене ставила огромну чинију овсене каше. Брзо сам јела, трудећи се да се не осмехујем, јер сам размишљала о предстојећем двадесет и једном дивном дану без овсене каше.

Чим сам доручковала, вратила сам се у своју собу да довршим паковање. До једанаест сати била сам спремна за полазак. Затворила сам ранац и однела га у ходник где ме је чекала мама са истим оним насмешенотужним изразом лица.

„Спремна сам!“, рекла сам (за случај да није приметила).

Мама је дубоко удахнула и почела са својом листом.

„Да ли си понела четкицу за зубе и пасту?“

Климнула сам.

„Да ли си понела довољно чистог веша?“

Поново сам климнула. (Да ли је овај разговор стварно био неопходан?)

„И нови топ који ти је послала тетка Мона?“

Поново сам климнула, мада је то већ било лажно климање. Топ који ми је послала тетка Мона био је стварно одвратан – наранџаст и розе, с великим карнерима који су ме нервирани.

Изгледао је као лоша кићанка неке навијачице. Кад мама није гледала, сакрила сам га испод душека.

„И довољно топлих џемпера?“

„И добру књигу?“

„И крему за сунчање?“

И велику кесу бомбона и чоколадица?

Мама, наравно, ово последње није рекла. Само би моја мама из снова, једна нормална мама, рекла тако нешто.

А онда је наставила.

„И шешир против јаког сунца?“

„И кабаницу?“

С нестрпљењем сам гледала на сат. Ако мама не убрза, пропустићу аутобус и онда више уопште неће бити важно да ли је тих пет хиљада ствари које је поменула у мом ранцу или није.

Управо у том тренутку зазвонило је звоно на вратима. Кроз стакло на вратима назирала се фигура. Уздахнула сам са олакшањем кад сам схватила да фигура има Алисин облик. Никада нисам била срећнија што је видим!

Отворила сам врата и моја најбоља другарица ушла је у ходник.

„Све спремно?“, упитала је. „Јеси ли све спаковала?“

„Пссст“, прошапутала сам, „или ће мама поново почети.“

А онда сам је гласније упитала: „Можемо ли да кренемо?“

Мама је климнула главом са забринутим изразом лица. „Па ваљда. Ако си сигурна да си све понела...“

Повукла сам је за руку.

„Јесам, сигурна сам! А сад, хајде да кренемо док аутобус није отишао.“

Тата и моја сестрица Роузи сишли су са спрата и сви смо се потрпали у наш стари изанђали ауто. Алисин тата стајао је на прагу њихове куће и махао нам.

Зашто ја не могу да добијем такав разуман испраћај?

Зашто моја цела породица мора да ме испрати?

Зашто увек морам да изгледам као бегунац из циркуса?

Упутила сам гримасу Алис и она ми је узвратила. А онда сам се насмејала. Идем у летњи камп на целе три недеље и ништа ми није важно, па чак ни то што су моји родитељи најмање модерни људи у историји свемира.

Пола сата касније аутобус је кренуо са аутобуске станице. Тата и Роузи махали су као помаханитали. И мама је махала, али се видело и да плаче.

Било ме је срамота, али ми је било и жао. Онда сам помислила на то како ћемо се Алис и ја лудо проводити и више нисам мислила на маму.

И даље ми није било јасно како је уопште пристала да одем у летњи камп. Једног поподнева само сам је питала: „Мама, могу ли да идем у Корк у летњи камп са Алис?“ Трудила сам се да звучим уобичајено, као да се данима нисам припремала за то. Као да нисам очекивала да ће ми набројати сто разлога због којих је летњи камп непогодан за мене. А онда ме је мама потпуно изненадила одговором: „Наравно да можеш, љубави!“

Можда је у том тренутку смишљала неки нови необични план за сађење поврћа у нашој башти. Или јој се ум био помутио од свег оног сунцокрета који је појела или тако већ нешто. Но, нисам марила – рекла је *да* и једино је то било важно.

Уосталом, то се десило пре неколико недеља. Сад сам на сигурном, у аутобусу који иде право у камп. Мама, тата и Роузи сваке секунде били су све даље и даље. Коначно сам била слободна.

Први пут тог дана дозволила сам себи да се опустим. Биће то фантастичне три недеље! Знала сам! Једноставно сам знала. Алис и ја прочитале смо безброј пута на сајту кампа све оно што нас је интересовало и сазнале све што се може сазнати: биће разних врста спортских и забавних игара, и потрага за благом, и роштиљања, а претпоследња

ноћ биће велика диско ноћ! Томе сам се највише радовала јер – никада нисам била у дискотеци. Од саме помисли на то сва бих се узбудила и најежила.

Алис и ја смо се завалиле у своја седишта. Извукла сам из торбе брошуру о кампу и почела да је ишчитавам по ко зна који пут.

„Хоћемо ли стварно да узмемо кошарку као главни спорт?“, питала сам.

(Камп је нудио четири спорта – кошарку, тенис, хокеј и фудбал. Који год да изабереш, то би био твој *главни сѝорѝ* и морао си њим да се бавиш сваког јутра по три сата.)

Алис је климнула главом.

„Наравно“, одговорила је. „То смо одлучиле пре сто година. Обе волимо кошарку, а пошто ћемо је од септембра играти и у новој школи, не би било лоше да мало додатно тренирамо. Ниси се ваљда предомислила, зар не?“

„Ма какви!“, брзо сам одговорила. Никада нисам играла ни фудбал ни хокеј, а стварно сам лоша у тенису, тако да сам се баш обрадовала кад је и Алис изабрала кошарку.

Још мало смо читале брошуру, а онда је Алис рекла:

„Штета што на крају Грејс и Луиза нису успеле да пођу.“

Климнула сам, али се нисам у потпуности слагала с њом. Било ми је некако драго што више није

било места у кампу кад су Грејс и Луиза коначно решиле да иду с нама. Грејс и Луиза су веома fine девојчице и биле су баш добре према мени на почетку године док је Алис живела у Даблину, али сам се ипак радовала томе што ћу имати Алис само за себе целе три недеље. Чинило ми се да то заслужујем.

Обема је година била тешка. Прво су се Алисини родитељи развели, онда се она накратко преселила у Даблин с мамом и малим братом Џејмијем, а онда се мало погубила и смислила све оне шашаве планове за помирење родитеља. У сваком случају, свим тим лудоријама дошао је крај. Алис се вратила у Лимерик и нас две идемо у камп на три недеље забављања.

Пут за Корк трајао је скоро два сата, али ми се учинило као да су прошла два минута јер смо Алис и ја много разговарале.

Кад смо изашле из аутобуса, дочекао нас је неки човек у минибусу. Он нас је превезао тих последњих неколико километара до кампа, који се налазио у склопу интерната, у селу. Занимало ме је зашто смо Алис и ја једине које се возе минибусом, али ме је било срамота да питам.

Возили смо се двадесетак минута. Алис и ја смо ћутале – биле смо превише узбуђене. Коначно смо

скренули иза угла и угледала сам гвоздену капију и знак *Колеџ Њуџарк*. Возили смо се по шљунковитој стази, а у стомаку сам осетила благо комешање. Прилепила сам нос уз стакло и док смо се приближавали, посматрала сам огромну стару зграду обраслу бршљаном. Осећала сам се као лик из романа или филма. Осећала сам се као Хари Потер првог дана у Хогвортсу или Дарел првог дана у Малоријевим кулама.

Чинило ми се да мој прави живот управо почиње.

Алис и Мег – најбоље другарице заувек...
Или можда не...?

Почео је распуст и Меган просто не може да дочека да отпутује са Алис у летњи камп. Школа је завршена и сигурна је да ће се у кампу дивно забављати, да три недеље неће бити мамине овсене каше за доручак, а што је најважније од свега – Алис и она биће нераздвојне.

Али шта ће се десити кад се у њихову собу смести лепа и популарна девојчица Хејзел? Шта ће бити када Алис потпуно полуди за њеном фенси гардеробом и најновијом шминком? Да ли ће њихова нова другарица успети да помути дугогодишње пријатељство између Алис и Мег?

Хоће ли Меган изгубити најбољу другарицу?

ISBN 978-86-7781-882-1

9 788677 818821

www.kreativnicentar.rs